

Нови мартовски ултиматум

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 08 април 2018 00:15

„Моје племе сном мртвијем спава,

суза моја нема родитеља,

нада мном је небо затворено,

не прима ми плача ни молитве”

Петар Петровић Његош

***□

Често се може чути да се у историји јављају цикличне подударности и тешко објашњива понављања. Свакако да у последње време изузетно заостравање решавања косовско-метохијског питања спада у овај низ подударности , јер се дешава у време обележавања 19 годишњице бруталне агресије снага НАТО Пакта на СРЈ. Као да се и сада понавља још један мартовски ултиматум који се упућује Србији , да у што скорије време пресече косовско – метохијски чвор.

[После изјаве Председника републике Александра Вучића "да је питање Косова за](#)

Запад завршено , очигледно је да његови велики западни пријатељи и саветници више не желе да се служе дипломатским језиком већ се ради о отвореном не само политичком притиску да се окончају преговори у Бриселу и потпише правно обавезујући споразум чију садржину нико не зна.

Још једном смо се уверили да се у међународним односима не поштују потписани договори већ се користи само језик силе и политичке моћи. Александар Баљак је на себи својствен начин показао сву недоследност и хипокризију која је преовлађујућа у међународним односима. Он је у својим афоризмима записао “ Међународно право је мртво, али убија. Нуде нам оно на шта сами никад не би пристали али искрено и од срца“.

Овај парадокс смо ми добро осетили и осећамо га на својој кожи и то не само у последњих неколико деценија.

Ни испуњавање обавеза преузетих споразумом у Брисел у није допринело стварању

већег маневарског простора за одбрану и заступање српских националних и државних интереса на Косову и Метохији. А управо су представници владајућег напредњачког режима у Србији непрестано говорили какао ће Бриселски споразум и његово спровођење (за сада само од српске стране у овим преговорима) одлучујуће допринети решавању овог изузетно сложеног и историјски веома условљеног проблема.

После пет година можемо чути отужне жалопојке о томе да Албанци нису испунили обавезу формирања Заједнице српских општина. Било је очигледно, што показују и ранија искуства, да они немају стварну намеру да то и учине. Њихова је опробана „преговарачка„ тактика (подржана пре свега од стране САД) да потписују споразуме којим само стварају илузију о њиховој кооперативности и спремности за договарање.

Основни проблем у нашем приступу решавању Косовско-метохијског проблема је што ни за ових пет протраћених и изгубљених година није изграђена јасна позиција која ће значити остваривање и обезбеђивање наших државних и националних интереса.

Стивен Мајер у тексту „Много буке ни око чега“ веома је јасно одредио ову пасивну позицију Србије у процесу преговарања: “Лидери у Београду плаше, се да саопште храбре, изравне, иновативне предлоге који би били у најбољем интересу Србије. Они се осврћу преко свог колективног рамена, питајући се шта ће мислити Американци, шта ће мислити Европска унија, шта ће мислити Немци. Више их брине да западне силе буду задовољне и срећне него да ураде оно што им је дужност, у интересу српског народа“.

Нови мартовски ултиматум

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 08 април 2018 00:15

VESTI

BOŠKO JAKŠIĆ: Njujorška misterija Aleksandra Vučića

Kada predsdnik Srbije kaže da bez Amerikanaca nema rešenja kosovskog problema, zašto je toliko neobično da ode u Ameriku?

Izvor: Politika, Foto: Media Centar Beograd | pre 7 dana | pre 7 dana

Otputovao je avionom "Er Srbije", a poseta je okvalifikovana kao "misteriozna" i „ilegalna“, jer je ostvarena bez saopštenja njegovog kabineta, bez znanja dobrog dela Vlade, saradnika, medija i javnosti. Premijerka Ana Brnabić uputila je novinare da detalje potraže u kancelariji šefa države pošto neće da glumi Vučićevog portparola.

Нови мартовски ултиматум

Пише: Маринко М. Вучинић
недеља, 08 април 2018 00:15

Опозиција је својевремено одбила Vučićев позив на унутрашњи дијалог. Оправдано, уколико се подсетимо квалификација које је Vučić упуцавао оним које позива да за њим за исти сто, али кратковидо, уколико се посматра са становишта дугорочног интереса Србије.

Либерална опозиција још има прилику да се издигне изнад увреда које им је Vučić делио шаком и капом. Да покаже да размишља државотворно. Да таквим ставом присили председника да одустане од заједљиве реторике.

Зар је срамота подржати решење - макар оно долазило и од Vučićа - које уклања воденични камен о врату Србије, а потом наставити политичку борбу са „ауторитарним и бахатим“ шефом државе?

Опозиција би у случају Косова могла да прикупи поене тиме што би бранила решења која су добра за Србију, али поново се показује тоталитарност овдашње политичке сцене. Бити по сваку цену против. Зачаран круг по коме се крећу колекције странака, било да су на власти, било да су у опозицији.

Рушење Vučićа није политика. Рушити га када покушава да реши питање Косова је дестилисана глупост.

Тako долазимо и до Јерemiћевог тврђења да су се Vučić и Таџи тајно срели на веџери у Паризу. Па шта ако јесу? Искрено бих волео да је то тачно јер би значило да су ова двојица одлучна да развежу онај Грдјев чвор пошто ни један ни други нису у прилици да га пресеку маџем. Маџ је у рукама Европске уније и Америке.